

raad; at disse Institutioner ikke skulde kunne tage sig af de skildrede Mangler og faa dem afhjulpet, saaledes at Forholdene dog ikke var i den Grad grufulde, som det ærede Medlem skildrede dem, synes mig utænkeligt. Værgeraadene maa kunne skride ind i saadanne Tilfælde, og Overværgeraadet maa ogsaa kunne gøre sit til, at Manglerne afhjælpes. Derfor synes jeg, det ærede Medlem skulde henvende sig dertil. Dermed mener jeg ikke at ville udtale nogen Anke over, at disse Forhold bliver draget offentlig frem her i Rigsdagen; thi de er af en saadan Karakter, at man virkelig bør se at faa raadet Bod derpaa.

Spørgsmaalet om Forsorg for ulykkeligt stillede Børn har været løseligt nævnt i Aar — ikke i nært saa stort et Omfang som i Fjor. Jeg erindrer, at det ærede 2det Medlem for København (K. M. Klausen) i Fjor overordentlig indtrængende henstillede til Justitsministeren at arbejde paa Fremme af denne Sag, fordi der var saa overordentlig stor Trang til, at der blev foretaget noget paa dette Omraade, hvad det ærede Medlem havde Ret i. Dette gav mig Anledning til, samtidig med at jeg sluttede mig til denne Tanke, at henvende Opmærksomheden paa Opdragelsesanstalten paa Jægerspris. Det fandt ikke Naade for det ærede Medlems Øjne, og jeg agter ikke at gaa nærmere ind paa Sagen nu — der vil maaske kunne blive Lejlighed til det senere —, men kun sige nogle faa Ord.

Børneopdragelsesanstalten Jægerspris maa faktisk være Ejer af en 7—8 Mill. Kr. I hvert Fald ejer den mellem 4 og 5 Millioner i Kapital og desuden Godset. Dette ansætter Institutionen ganske vist selv til kun godt 1 Million; men der er 5000 Tdr. Land, hvoraf 2000 er Ager og Eng og 3000 Skov, og det siger sig selv, at der er ingen Mening i at ansætte dette med alt, hvad der er af Tilbehør af Bygninger, til godt en Million Kr. Kapitalværdien paa Jægerspris kan ikke være for højt sat, naar man sætter Gods og Kapital til 7 Millioner, og den er maaske snarere 8 Millioner. Den løse Kapital, den Kapital, som man satte til imod 5 Millioner, giver en Rente, som ogsaa i disse Dyrterider mere end dækker Udgifterne til Børnehjemmet; hele Godset, og hvad der ellers hører til, har ikke det mindste at betyde for selve Opdragelsesanstalten. Dette forekommer mig at være overordentlig forkert. Jeg ved meget vel, at man siger, at denne Anstalt er noget for sig, den kan vi ikke forandre noget

ved. Jo, det kan man den Dag, den offentlige Mening i dette Land er enig om, at det ikke skulde være Mundsvejr og tom Tale, naar man til at begynde med sagde, at her kunde være Plads for 7—800 Børn. Den Dag i Dag er der ikke Plads til mere end 300, og her er ulykkelige Børn nok, som trænger til Hjælp. Derfor forekommer det mig, at her maatte den offentlige Mening have et Ord at sige.

Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor man, hver Gang Spørgsmaalet har været paa Tale, har villet række sin Haand ud og sige Tabu over denne Børneopdragelsesanstalt. Lad os tænke os, at dens 2000 Tdr. Land blev udstykket i Smaahjem, lad det være paa 20 Tdr. Land, og sæt unge Husmandspar til at overtage disse og til at være Opdragere. Det kan ikke ske paa een Gang; men der vil kunne blive Hundreder af saadanne Plejehjem. Og man staar ikke uden Eksempel. Der er nemlig en Landbrugsafdeling, som man fra alle Sider erkender for at være den bedste. Hvorfor gaar man saa ikke til at udstykke dette Gods og lave en Opdragelsesanstalt, hvortil er knyttet Jord og Familier? I det Hjem, som findes der nu, er der en Bestyrerinde, som man giver den Opgave, indtil hun bliver omkring 70 Aar og skal afgaa med Pension, at staa som Eneopdrager af 18 Børn fra det 4de Aar til godt og vel Konfirmationsalderen! En umulig Opgave, forekommer det mig, at stille en enkelt Kvinde. Men er man enig om, at det, det gælder om, er at faa Børnene ud i Friluftsarbejde, saa er her Plads, og den Dag, den offentlige Mening retter sin Opmærksomhed derpaa, vil man ogsaa kunne gennemføre, at det sker.

Derfor appellerede jeg i sin Tid, da jeg havde fremsat en Forespørgsel desangaaende, særlig til det ærede 2det Medlem for København og bad om, at Finansudvalget vilde tage sig den Sag an. Det ærede Medlem udtalte den Gang, at Finansudvalget ganske sikkert var det bedste Sted til at faa den Sag drøftet. Jeg ved ikke, om Spørgsmaalet har været fremme i Finansudvalget, jeg ved kun, at der intet er kommet ud deraf. Men jeg appellerer frendes til den offentlige Mening.

Der er fremsat forskellige Udtalelser om vor økonomiske Balance. Det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) sagde: Skal vi ikke se, om vi ikke kunde spare nogle af de store Beløb, som er opførte paa § 26? Jeg forstaaer ikke et saadant Forslag; for det er da givet, at skal man bidrage til at løse det store Ar-